

บทนำ

สัญญา

“ถึงเสียที”

ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง ผมตัดสั้น ในชุดเสื้อยืดสีขาวกับกางเกงยีนสีซีด ก้าวออกจากอาคารของสนามบิน ในเช้าวันเสาร์ กลางเดือนกุมภาพันธ์ เป็นการเดินทางแบบปัจจุบันทันด่วน ภายหลังจากได้รับคำชวนจากเพื่อนรักที่ไม่ได้เจอกันกันแรมปีตั้งแต่จบการศึกษา

เจ็ดเดือนนับตั้งแต่วันที่เขาก้าวออกจากรั้วมหาวิทยาลัย เพทายรับรู้ถึงความโชคดีของตัวเอง กราฟชีวิตของเขาพุ่งขึ้นสูงแบบจุดไม่อยู่ เขาได้งานทำทันทีที่เรียนจบ ในบริษัทชั้นนำของเมืองไทย เงินเดือนที่ได้มากกว่าที่ขอไป ทำให้หนทางข้างหน้าดูสดใส รวมถึงความรักกับแฟนสาวที่คบกันมาตั้งแต่สมัยเรียน ก็กำลังไปได้สวย จนเขาเริ่มมองอนาคตร่วมกันไว้ แต่ดูเหมือนโชคของเขาจะหมดเพียงแค่นั้น ทำให้ทุกอย่างหายไปภายในชั่วข้ามคืน

เพราะอยากเซอร์ไพรส์วันวาเลนไทน์คนรัก เพทายจึงโกหก

ว่าเขาต้องไปต่างจังหวัดเป็นเพื่อนมารดาด่วน ดูเหมือนความสามารถทางการแสดงของเขามีมากพอจะเป็นนักแสดงได้ คนรักของเขาจึงไม่อะใจสักนิด เพทชายไขกุญแจเข้าไปในคอนโดมิเนียมของคนรัก ภาพที่เห็นคือผู้จัดการแผนกที่เขาทำงานอยู่นอนเปลือยอยู่บนเตียงกับหญิงสาวที่มองยังงาก็คือแฟนของเขา

เสียคนรักว่าหนักแล้ว ความคิดที่จะทนจนกว่าจะหางานใหม่ได้ปลิวหาย เมื่อเขาถูกเจ้านายบีบให้ออกจากงาน เป็นช่วงชีวิตที่เล็งเครื่องที่สุดของเพทชาย ดังนั้นเมื่อเพื่อนรักโทร.มาชวนให้ขึ้นไปหา เขาจึงตอบตกลงทันที

...

“มาแล้วเหรอ เดินทางเป็นไงบ้าง” ผิงยิ้มกว้าง เดินมารอเพื่อนอยู่ข้างรถ

“ดี” ชายหนุ่มจ่ายเงินให้คนขับรถที่ดันดันมาส่งถึงต่างอำเภอ

“ขอโทษนะที่ไม่ได้ไปรับ” น้ำเสียงคนพูดรู้สึกผิดชัดเจน

“ขอโทษทำไม ผมมาเองได้” เพทชายยิ้มให้เพื่อน ผิงนัดไปรับเขาที่สนามบิน แต่ติดธุระด่วนเรื่องงานในสวน จึงไม่สามารถไปได้

ผิงเป็นลูกสาวเจ้าของสวนส้มในจังหวัดเชียงใหม่ สอบติดมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ เรียนจบแล้วก็ขึ้นมาช่วยกิจการของที่บ้าน นอกจากเขากับผิงแล้ว ก็ยังมีศิษย์อีกคนที่เป็นเพื่อนรักกัน

“งั้นเข้าบ้านก่อน เพะจะได้ล้างหน้าล้างตา พอกับแม่อยู่ในสวนเย็น ๆ โน่นถึงจะกลับ”

“อืม” ชายหนุ่มพยักหน้า เดินตามผิงเข้าไปในบ้าน

จากนั้นเขาจะพักให้หายซ่าจากพายุที่พัดกระหน่ำเข้ามา ปล่อยให้ทุกอย่างไว้ข้างหลัง มีแรงเมื่อไหร่ค่อยกลับไปสู้อีก

เข้าสู่วันที่เจ็ด

เพทหายเริ่มชินกับชีวิตชาวสวน เขาตื่นเช้า นอนเร็ว พยายามช่วยงานเพื่อนเท่าที่พอจะทำได้ เขาเข้ากับทุกคนที่นี่ได้เป็นอย่างดี และยังมีได้แม้ในวันที่คิดถึงความช่วยเหลือที่ผ่านมา

“ผิง ผมไปตลาดในหมู่บ้านนะ”

“ให้ไปด้วยไหม”

“ไม่เป็นไร ทำงานไปเถอะ เดี่ยวผมมา จะเอาอะไรหรือเปล่า”

“ไม่เอา กุญแจรถอยู่บนโต๊ะ”

“อืม”

...

เพทหายขับรถเข้าไปในหมู่บ้าน มีตลาดเล็กๆ แห่งหนึ่ง เปิดให้นักท่องเที่ยวที่มาชมสวนส้มในละแวกนี้ได้จับจ่ายซื้อหาผลผลิตทางการเกษตรกลับไป ใกล้กันมีร้านกาแฟเล็กๆ ชื่อร้านริมนา เป็นร้านประจำที่เขามักจะไปนั่งเล่น

ชายหนุ่มเลือกจอดรถข้างทาง ตรงจุดกึ่งกลางระหว่างตลาดกับร้านกาแฟ จะได้ไม่ต้องย้ายรถ เดินนิดหน่อยถือว่าเป็นการออกกำลังกาย

หมับ!

เพทหายรู้สึกถึงแรงดึงที่ขาทางเกงเขาจึงก้มลงมอง เด็กชายตัวเล็กอายุน่าจะไม่เกินสามสี่ขวบ เงยหน้าขึ้นมองเขาด้วยดวงตากลมโต เด็กชายรูปร่างผอมบาง ผมสีน้ำตาลเข้มเป็นลอนเล็ก ดวงตาสีน้ำตาลอ่อน ทำให้ดูแตกต่างจากเด็กแถวนี้ชัดเจน

ลูกนักท่องเที่ยวหรือ เพทหายย่อตัวลงนั่ง ยิ้มให้เด็กชาย

“สวัสดีครับ”

เด็กชายจ้องตาเขาแต่ไม่ยอมตอบ

“ชื่ออะไรครับ”

“มายพูดกับคนแปลกหน้า”

“หึ..” คนไม่ยอมพูดจับกางเกงเขาเสียแน่น

“มากับใครครับ พ่อแม่อยู่ไหน”

“ไปมายพูด”

ท่าทางจะหลงกับครอบครัว เพราะเขาไม่เห็นใครแถวนี้เลย
เด็กอาจจะเดินมาจากตลาดก็เป็นได้ ชายหนุ่มลุกขึ้นยืน

“อาจจะเข้าไปที่ตลาด อยากไปด้วยกันไหมครับ”

เด็กชายพยักหน้า

“งั้นก็ไปกันเลย”

เพทายเดินช้า ๆ ปล่อยให้เด็กชายที่จับกางเกงของเขาเดิน
ตาม

...

“ขอโทษครับ เคยเห็นเด็กคนนี้ไหม ทราบไหมครับว่ามากับ
ใคร” ชายหนุ่มตัดสินใจหยุดถามแม่ค้าที่ตั้งแผงอยู่ด้านหน้า เพื่อจะ
เห็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่เดินผ่านไปผ่านมา

“อยู่นี่เอง” คนพูดมีสีหน้าตกใจ แต่อย่างน้อยชายหนุ่มก็อุ่นใจ
ว่ามีคนรู้จักเด็กชาย

“ผมจะพาเด็กไปส่งให้พ่อแม่ได้ที่ไหนครับ”

“น้องอาไปมากับพี่เลี้ยง เมื่อกี้เห็นตามหาอยู่ ไปไหนแล้ว”
หญิงกลางคนกวาดตาไปรอบ ๆ

“เอ...ไม่รู้ว่าอยู่ไหนแล้ว เอาไงดี คุณโทร.เข้าไปที่สวนได้ไหม เขา
จะได้โทร.บอกพี่เลี้ยงเด็ก”

“ได้ครับ เบอร์อะไรครับ”

“เดี๋ยวละ ปากก็ไม่มีเหมือนกัน” หญิงกลางคนตะโกนถามเพื่อน

ที่อยู่แฉ่งใกล้กัน

เพทายโทร. ไปยังเบอร์ที่ได้มา ผู้หญิงคนหนึ่งรับสาย เมื่อเขา
แจ้งให้ทราบว่าเป็นเด็กชายอาไปอยู่กับเขา ก็เกิดเสียงโหวกเหวกขึ้นทันที
เพียงครู่เดียวเสียงทุ้มก็ดังขึ้น

“คุณอยู่กับอาไปหรือ”

“ครับ ผมอยู่ที่ตลาดการเกษตรในหมู่บ้าน ผมเจอ...”

“ขอผมคุยกับลูกหน่อย” เสียงทุ้มพูดแทรกขึ้นมา

“ครับ” ชายหนุ่มอดนึกหน้าไม่ได้ ไม่ฟังกันสักหน่อยหรือ

จากที่เขาจับใจความได้ ผู้ชายคนนั้นน่าจะถามเด็กชายว่าเป็น
อะไรหรือเปล่า มีใครทำอะไรไหม ดีเหมือนกัน จู่ๆ เขาก็กลายเป็น
ผู้ต้องสงสัยเสียอย่างนั้น ครูเดียวเด็กชายก็ส่งโทรศัพท์คืนให้

“ครับ” เพทายกรอกเสียงลงไป

“คุณอยู่ตรงไหน”

“อืม” เพทายมองไปรอบๆ เขาไม่รู้ว่าใครจะมาจับ ไซไฟเลี้ยง
คนที่ว่าหรือเปล่า แล้วตอนนี้ไปไหนแล้ว ออกไปหาไกลจากตลาด
หรือยัง

“เอาเป็นที่ร้านกาแฟริมมาก็ได้ครับ รู้จักไหม”

“รู้จัก รออยู่ตรงนั้น ผมกำลังไป”

“ครับ”

“เดี๋ยว ผมขอคุยกับลูกหน่อย”

“ได้ครับ”

หลังจากเด็กชายคุยจบ เพทายเก็บโทรศัพท์ในกระเป๋าทางแกง
เขาย่อตัวลงคุยกับเด็กชาย

“คุณพ่อบอกแล้วไซไฟไหมครับว่าเดี๋ยวจะมาจับ”

เด็กชายพยักหน้า

“ถ้าอย่างนั้นเราไปรอคุณพ่อกัน” ชายหนุ่มยื่นมือออกไปหาเด็กชายมองมือเขาคู่หนึ่งก่อนมือเล็กจะยื่นมาจับ

...

“สวัสดิ์ครับ” เพทหายทักทายเจ้าของร้านที่เริ่มคุ้นหน้ากันแล้ว

“คุณเพทำไมมากับหนูอาไปได้คะ” คนถามมีสีหน้าแปลกใจ

“พี่น้องค์รู้จักหรือครับ”

“รู้จักคะ”

“ผมเจอแถวตลาดครับ หลงกับพี่เลี้ยง เดี่ยวคนที่บ้านกำลังจะมารับ ผมเลยพามารอที่นี่”

“คุณสารินหรือคะ”

“สาริน?” เพทหายเลิกคิ้วขึ้น เขาไม่คุ้นกับชื่อนี้

“คุณสารินที่เป็นเจ้าของสวนดอกไม้พัสดุพัสดุขาใจคะ ที่อยู่ใกล้ๆ กับสวนส้มคุณผิง”

“อ้อ ผมจำได้แล้ว” ชายหนุ่มขับรถผ่านทางเข้าสวนดอกไม้บ่อยๆ ด้วยชื่อที่แปลกหูจึงสะดุดตาเขาตั้งแต่แรก ผิงให้คำตอบว่าพัสดุพัสดุขาใจคือชื่อของอัญมณีชนิดหนึ่ง มีสีส้มอมชมพู เป็นอัญมณีที่หายาก

“ผมขอกาแฟเหมือนเดิมแก้วหนึ่งครับ แล้วก็ขอช็อกโกแลตเย็นให้อาไปด้วย”

“ได้คะ เดี่ยวพี่เอาไปเสิร์ฟให้”

“ขอบคุณครับ”

...

เสียงเปิดประตูหน้าร้านเรียกสายตาของเพทหายให้หันไปมองชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ ผิวแบบคนออกแดด ใบหน้าคมสัน ดวงตาดูเดินตรงเข้ามา

“พ่อ” เด็กชายอาไปเรียกเสียงดัง สีหน้าตื่นเต้น ดีใจ
“ใจเจ้าลูกสิง ไปชนที่ไหนมา” ไบหน้าผู้เข้ามาใหม่อ่อนโยนลง
ทันที

“ไปมายไซน” เด็กชายสายศิระแรง ๆ
“ไม่ชนแล้วจะหลงกับพี่สายได้ยังไงครับ”
“ไปมายหลงคับ อาโคนนี้หลง ไปมาช่าง”

!!!

เพทายได้ยินเสียงเจ้าของร้านหัวเราะเบา ๆ เขาก็เพิ่งรู้ตัว
ตอนนี้ว่าเขาหลงทาง แสดงว่าฟังที่เขาพูดกับเจ้าของร้านทุกคำ เห็น
เด็กชายหน้าตาน่ารัก รูปร่างบอบบาง เขานึกว่าจะจะเป็นเด็กเรียบร้อย
เสียอีก เอาเรื่องเหมือนกันแฮะ แต่ก็น่ารักดี

มือใหญ่ลูบลงบนหัวเล็ก ก่อนเงยหน้าขึ้นมามองเขา

“สวัสดิ์ครับ” เพทายทักก่อนตามมารยาท เพราะเขาน่าจะ
เด็กกว่า

“สวัสดิ์ ขอบคุณมากที่ช่วย”

“ไม่เป็นไรครับ แก่น่ารักดี”

“ผมไม่เคยเห็นคุณเลย”

“ผมเพิ่งมาครับ พักอยู่สวนสัมปองรักที่อยู่ใกล้ ๆ สวนคุณ”

“ผมชื่อสาริน” มือใหญ่ยื่นมาหา เพทายจึงยื่นมือไปจับ

“ผมเพทายครับ”

“คุณมาทำงานที่ปองรักเหรอ”

“เปล่าครับ ผมเป็นเพื่อนกับผิง รู้จักไหมครับ” ร่างสูงพยักหน้า

“ขอบคุณอีกครั้ง ผมต้องกลับไปก่อน”

“เชิญครับ”

เพทายมองร่างสูงก้มลงอุ้มลูกชายขึ้น เป็นพ่อลูกที่ดูต่างกัน

มาก พ่อครูแข็งแรง ร่างกายกำยำ แต่ลูกชายดูบอบบางเหมือนตุ๊กตา ซักอยากรู้แล้วสิว่าแม่ของเด็กจะหน้าตาเป็นอย่างไร

“สวัสดิ์ครับ”

ชายหนุ่มแปลกใจเล็กน้อย เมื่อสารินแวะมาหาเขาที่สวนส้ม ทั้งที่เพิ่งแยกกันได้ไม่นาน คนงานมาบอกเขาที่ห้องว่าอีกฝ่ายมาหา

“สวัสดิ์”

“เห็นบอกว่ามาหาผม มีอะไรหรือเปล่าครับ”

“ผมเอาของมาขอบคุณ”

“ขอบคุณครับ แต่ไม่ต้องก็ได้” เพทายรับกล่องของขวัญมา วางไว้บนโต๊ะ

“นั่งก่อนสิ”

“ครับ” เพราะท่าทางน่าเกรงขามของอีกฝ่าย ทำให้เพทายลืมไปว่าทางโน้นเป็นแขก ไม่ใช่เขา

“เห็นผิงบอกว่าช่วงนี้คุณว่างงานอยู่”

“ครับ?” คำของเพทายเล็กขึ้น

“คุณจบเกียรตินิยมมาใช่ไหม”

“ครับ” ชายหนุ่มยิ้มสงสัยหนักขึ้นไปอีก ดูเหมือนอีกฝ่ายจะเดาได้จากสีหน้าของเขา จึงอธิบายที่มาที่ไป

“ผมโทร.ไปถามผิงเรื่องของคุณมา”

“ทำไมถึงต้องถามครับ”

“ผมสนใจอยากให้คุณมาเป็นพี่เลี้ยงอาไป”

“พี่เลี้ยง?”

“ไม่ใช่พี่เลี้ยงเต็มตัว ผมมีคนคอยช่วยคุณด้วย แค่ดูแลอาไป กิ่ง ๆ คุณครู”

“แต่ผมไม่ได้จับด้านนี้มา ไม่ลองติดต่อคนที่จับสอนเด็กเล็ก มาโดยตรงล่ะครับ”

“ผมเคยแล้ว แต่ที่นี้มันไกล อยู่ได้ไม่นานก็ลาออกกัน ที่ผ่าน มาผมใช้เด็กในสวนมาช่วยดูแลอาไป ก็อย่างที่เห็นวันนี้ พาอาไปไป ตลาดโดยไม่ขออนุญาตผมจนเกิดเรื่องขึ้น อีกอย่าง...ผมอยากได้ คนที่มีความรู้พอจะสอนลูกผมได้”

เพทายพยักหน้า ฟังแล้วก็พอจะเข้าใจ

“เห็นผิงบอกว่าคุณจะอยู่อีกสักพักใหญ่ สนใจจะมาทำงานกับ ผมไหม”

“คือผมไม่ได้คิดว่าจะมาหางานทำที่นี่ครับ แค่อยากมาพัก”

“ลองฟังข้อเสนอมวก่อนดีไหม”

เพทายฟังข้อเสนอที่อีกฝ่ายยื่นให้ เขาพยายามเก็บอาการเมื่อ ได้ยินจำนวนเงินเดือนที่ได้รับ มันมากพอ ๆ กับที่เขาได้จากที่ทำงาน เก่า ที่พักฟรี อาหารฟรีสามมื้อ เท่ากับเขาจะได้เก็บเงินแบบเต็ม ๆ มันน่าสนใจจนเพทายไม่สามารถปล่อยผ่านไป

“แต่ผมมีข้อแม้”

เขาก็คิดอยู่แล้ว ว่าข้อเสนอแบบนี้ต้องมีเงื่อนไขแน่

“ถ้าคุณตกลง ต้องเซ็นสัญญาหนึ่งปี”

“เซ็นสัญญา?” ชายหนุ่มเลิกคิ้วขึ้น

“อย่างที่บอก แถวนั้นมันไกล คนมาอยู่ไม่นานก็ลาออก อาไป ต้องเสียเวลาปรับตัวกับพี่เลี้ยงใหม่ การเรียนไม่ต่อเนื่อง ผมเลย อยากตัดปัญหา”

“อ้อ เข้าใจแล้วครับ”

“ตกลงสนใจหรือเปล่า”

“ผมขอคิดสักนิดได้ไหมครับ”

“ผมเพิ่งให้สายออกไป ถ้าเป็นไปได้ผมก็อยากให้คุณตัดสินใจ
เลย”

“อย่างนั้นหรือครับ” เพทายเริ่มคิดว่ารับหรือไม่รับข้อเสนอ
ดี หนึ่งปีไม่ถือว่านานเกินไป ดึกว่าเขาพักที่นี้ไปวัน ๆ อีกอย่าง...เขา
ก็ยังไม่อยากกลับกรุงเทพฯ รู้สึกว่าตัวเองยังไม่พร้อม ถ้าคิดว่
เป็นการเก็บเงินก็เข้าทำไม่น้อย เด็กก็ดูน่ารักดี พ่อก็ดูน่าเชื่อถือ

“ตกลงครับ” เพทายตัดสินใจในที่สุด

“คุณพร้อมจะทำงานเลยไหม ต้องย้ายไปอยู่ที่สวนผม”

“พรุ่งนี้ได้ไหมครับ”

“ได้ นี่สัญญาของคุณ ผมให้คนเตรียมไว้ให้แล้วเผื่อจะตกลง”

“ให้เข็นตอนนี้เลยหรือครับ” ชายหนุ่มเลิกคิ้วขึ้น

“ใช่”

“ครับ” เพทายอ่านเอกสารจนแน่ใจจึงเซ็นชื่อลงไป เขาแปลก
ใจนิดหน่อยที่อีกฝ่ายดูเร่งรีบ แต่คงเพราะอยากทำให้เสร็จเรียบร้อย
ไปเลย หรือไม่ก็กลัวเขาจะเปลี่ยนใจ ชี้แจงไปหาพี่เลี้ยงคนใหม่

“พรุ่งนี้ผมจะให้คนมารับ” สัญญาถูกเก็บเข้ากระเป๋าทางกง
เขาได้สำเนาฉบับหนึ่ง

“ขอบคุณครับ”

เพทายลุกขึ้นยืน เขาเดินไปส่งร่างสูงที่รถ อุดแปลกใจไม่ได้ว่า
ทำไมอีกฝ่ายถึงมั่นใจที่จะให้เขาช่วยเหลือลูกชาย

**“คุณสารินโทร.ไปหาผิงที่ออฟฟิศ บอกว่าจะส่งของมา
ขอบคุณแต่ไม่ได้ขอเบอร์ไว้ เลยติดต่อมาทางนี้แทน ผิงก็บอกไป
ว่าเขเป็นเพื่อนสนิท เรียนมาด้วยกัน ดีแล้วที่เขเป็นคนเจออาไป ได้
คุยกับคุณสารินนิดหน่อย ทางโน้นเลยรู้ว่าเพว่างงาน ถามผิงว่าเพ**

สนใจจะไปทำงานด้วยไหม ผิงบอกให้มาคุยกันเอง แต่ไม่คิดว่าจะมาเร็วขนาดนี้ เลยไม่ได้โทร.มาเล่าให้ฟัง ยุ่งๆ อยู่ด้วย กะว่าเย็นนี้ค่อยคุยกัน”

ในที่สุดเพทหายก็รู้ที่มาที่ไป

“เพออยากลองทำดูก็ตามใจ ดีเหมือนกันจะได้ไม่เบื่อ”

“อืม”

“แต่ถ้าทำแล้วไม่ชอบก็กลับมาอยู่ที่นี้เหมือนเดิม ยังไม่ต้องรีบกลับกรุงเทพฯ พ่อแม่ผิงโอเค ชอบด้วยซ้ำที่เพออยู่”

“เลิกกลางคันไม่ได้ เซ็นสัญญาไปแล้ว ทางโน้นให้ทำสัญญาหนึ่งปี คงกลัวผมอยู่ไม่ทนมัง”

“เพเซ็นสัญญาไปแล้วเหอ!!!” ดวงตาของผิงเบิกกว้าง

“อืม ทำไม มีอะไรหรือเปล่า”

“เปล่าๆ ทำไมถึงตัดสินใจเซ็นล่ะ”

“ถ้าไม่เซ็นก็ไม่ได้งานนี้ ผมดูแล้วว่างานมันโอเค ปีหนึ่งก็ไม่นานเกินไป กำลังดีเลย”

“เหอ...งั้นก็...คิดซะว่าเก็บเงินละกันเนอะ ปีเดียว ทนไว้”

“คิดแบบนั้นเหมือนกัน จู้ๆ ก็ได้งาน ครบปีคงมีเงินเก็บพอไปเริ่มต้นอะไรใหม่ ๆ บางทีโชคร้ายของผมอาจจะหมดไปแล้วก็ได้นะ” ชายหนุ่มยิ้มให้ผิง เขารู้สึกแบบนั้นจริง ๆ

“อืม สู้ๆ นะ”

เพทหายไม่ได้สังเกตสายตาของเพื่อน เขาจึงไม่รู้ว่โชคร้ายของเขายังไม่หมดลงอย่างที่คิด

ตอนที่ 01

เมื่อรู้สึกตัวก็...

เพทหายสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เขายืนอยู่ที่ระเบียงห้องนอน มองเห็นวิมวูเขาสุดลูกหูลูกตา

“ไม่คิดว่าจะได้ห้องพักดีขนาดนี้” ชายหนุ่มเดินกลับเข้ามาในห้อง เพื่อนรักนั่งอยู่บนเตียง ผิงตามมาด้วยเพราะอยากเห็นความเป็นอยู่ของเขา

“น่าอยู่ดี” ผิงพยักหน้า

เพทหายพักอยู่บ้านเดียวกับสาริน เป็นบ้านไม้ผสมปูน ที่ออกแบบมาได้อย่างลงตัว

“ขาดเหลืออะไรก็โทรไปบอกนะ”

“อืม เดี่ยววันหยุดไปหาที่บ้าน” เพทหายได้หยุดทุกวันอาทิตย์ของสัปดาห์

“แล้วนี่เพเริ่มงานวันนี้เลยหรือเปล่า”

“ยัง เห็นว่าคุณสารินติดธุระ พรุ่งนี้ค่อยเริ่มงานเพราะคุณสารินอยากอยู่ดูด้วย บอกแต่มาให้จัดข้าวของตามสบาย หรือจะ

ไปทำความรู้จักอาไปไว้ก่อนก็ได้”

“งั้นเรากลับดีกว่า เพาะจะได้เตรียมตัว มาดูให้หายห่วงเท่านั้นเอง”

“ชอบใจมาก”

“เพ”

“หือ?”

“สู้ๆ นะ”

“หือๆ ทำเหมือนผมจะไปออกรบ อาไปดูเป็นเด็กฉลาด ไม่น่าจะสอนยากเท่าไร”

“อืม” ผิงพยักหน้า มองเพื่อนด้วยสายตาให้กำลังใจ เธอน่าจะเธอคงคิดมากไปเอง เพทายเป็นคนเก่ง เรื่องแค่นี้คงไม่เหลือปากว่าแรง

...

“คุณเพเก็บของเสร็จหรือยังคะ”

“เสร็จแล้ว” เพทายส่งยิ้มให้คนที่เปิดประตูเข้ามา มะลิเป็นเด็กสาวอายุสิบแปด เป็นลูกของคณงานในสวน ทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยง อาไปคู่กับสายพี่เลี้ยงที่ถูกให้ออกไป ได้ข่าวว่าเด็กสาวกลับไปทำงานในสวนเหมือนเดิม

“คุณหนูอาไปเล่นอยู่ในห้องหนังสือคะ หนูรอคุณเพจัดของเสร็จก่อน” มะลิเดินนำเขาไปตามทางเดิน

“ห้องนี้คะ” มะลิหยุดยืนหน้าห้อง “เดี๋ยวกลางวันหนูมาตามไปทานข้าวนะคะ แล้วจะพาเดินดูบ้านด้วย”

“อืม” เพทายพยักหน้า เขาผลักประตูเข้าไป กวาดสายตาไปรอบๆ ทั้งห้องว่างเปล่า มีเพียงของเล่นที่กองอยู่บนพรมหน้าโซฟาตัวหนานุ่ม

“มะลิ อาไปไหน”

“ไม่อยู่ในห้องเธอคะ” ท่าทางของมะลิไม่ได้ดูตื่นตระหนก แต่ดูกังวลและกลัวใจมากกว่า

“ไม่อยู่”

“คุณเพิร์บหาเธอคะ ซ่อนอยู่ในบ้านนี้แหละ”

“เดี๋ยว” เพทายเป็นมะลิเอาไว้ เขามีบางอย่างที่สงสัย

“คะ?”

“ทำไมมะลิถึงไม่ตกใจที่อาไปหายไป”

“คือ...” สายตาของมะลิเหมือนคนกำลังคิดหนักว่าจะพูดดีหรือไม่ ร่างเล็กขยับเข้ามาใกล้เขาอีกนิด กระซิบเสียงเบา

“โดนทุกคนคะ”

“โดนอะไร”

“โดนคุณหนูอาไปแก๊งสิคะ ครูพี่เลี้ยงมาก็คนโดนหมด แอบไปซ่อน คุณเพิร์บหาเธอคะ”

เพทายเป็นนิ่ง

“ไม่ไปเธอคะ”

“ตอนเช้าอาไปทานข้าวหรือยัง ทานมากไหม”

“คะ?”

“ตอบมาเถอะ”

“ทานแล้วคะ แต่ไม่มาก”

“อืม ถ้าอย่างนั้นฝากมะลิไปบอกที่ห้องครัวที่ว่า ถ้าอาไปโผล่มาทานข้าวเที่ยง ให้คนมาตามผมด้วย”

“คะ!”

“ผมจะอยู่ในห้องหนังสือ ฝากให้ใครมาตามด้วย แต่อย่าให้อาไปรู้”

“คุณจะไม่ไปตามหาเธอคะ” สีหน้ามะลิกลุ้มใจอย่างเห็น
ได้ชัด

“ไปทำไม เดียวก็มาเอง เชื้อผมเถอะ ถ้าขึ้นตามก็คงหนีทุกวัน”

“คุณเพ็ญไต้ยังไงคะ ไม่เป็นอันเรียนกันเลยคะ”

“มะลิรีบไปบอกเถอะ”

“ได้คะ”

เพทายเป็นคนกลับเข้ามาในห้อง นั่งลงบนเก้าอี้หลังโต๊ะทำงาน
ตัวใหญ่ เขาหยิบสมุดบันทึกติดมือมาด้วย เตรียมไว้จัดการเรียน
การสอน ชายหนุ่มกางสมุดออก เริ่มลงมือเขียน

...

“ครูคนใหม่เหรอ” เสียงที่ถามเป็นของผู้หญิงในวัยไม่ถึง
สามสิบ นุ่งกระโปรงทรงแคบเหนือเข่า เสื้อซีฟองพลั่วไปกับตัว ยืน
ฟังขอบประตูห้องหนังสือ

“สวัสดิ์ครับ” เพท่ายลุกขึ้นยืนตามมารยาท

“แค่แวะมาดูหน้า อย่าเพิ่งรีบออกล่ะ”

คนพูดไม่รอให้เขาตอบโต้ ริมฝีปากสีแดงสดเหยียดยิ้มก่อน
เดินจากไป เพท่ายหันไปมองมะลิ

“คุณมุกคะ เมียคุณภูษิต ลูกพี่ลูกน้องคุณสาริน”

“คุณภูษิต” ชายหนุ่มไม่คั่นชื่อสักนิด “อยู่บ้านนี้เหมือนกันเธอ
ผมยังไม่เคยเจอ”

“อยู่อีกหลังคะ ที่สร้างเป็นตึกอยู่ริมรั้ว คือ...” มะลิหันซ้าย
หันขวากระซิบเสียงเบา “คุณภูษิตเป็นลูกชายของน้ำคุณสารินคะ
คุณแม่คุณสารินรับมาเลี้ยงตั้งแต่เด็ก เพิ่งเสียไปเมื่อปีก่อน เดิมอยู่
บ้านหลังนี้ด้วยกันทั้งหมด พอคุณภูษิตเสีย คุณสารินเลยสร้างบ้าน
โน้นขึ้นมา เพราะคุณมุกไม่ยอมย้ายกลับไปอยู่บ้านพ่อแม่ กลัวว่า

อยู่บ้านหลังเดียวกันจะไม่งาม”

“อ้อ” เพทายพยักหน้า

“โชคดีที่คุณเพเป็นผู้ชาย ไม่อย่างนั้น...” มะลิแหม่มปากเข้าหากัน “หนูซั๊กพูดเยอะไปแล้ว เขาเป็นวาระวังไว้หน่อยก็ดีค่ะ คุณมุกชอบเข้ามายุ่มยาม ทำเหมือนเป็นเจ้าของบ้านอีกคน”

“ขอบใจนะที่บอก”

เพทายเริ่มคิดว่างานของเขาคงไม่ง่ายอย่างที่เข้าใจ

“อร่อยไหมครับ”

เด็กชายตัวน้อยสะดุ้งโหยง จ้องเขาตาโต เพทายนั่งลงตรงข้าม มองตอบเด็กชาย

“ไปเล่นมาสูกุใหม่”

“ไปม่ายด้ายเล่น”

“หึ ๆ ังั้นไปทำอะไรมาครับ”

เด็กชายแหม่มปาก “ไปม่ายเลียน”

เพทายทำเป็นไม่ได้ยินเสีย “อาชื่อเพทาย หรือจะเรียกอาเพก็ได้”

เด็กชายเอียงคอมองเขาด้วยสายตาสนใจ รอยยิ้มเล็ก ๆ ปรากฏขึ้น

“ไปก้อเป็นอาเหมือนกาน นี้อาไป”

“หึ ๆ” เพทายอดยิ้มให้แก่ความฉลาดของหนูน้อยไม่ได้ เข้าใจเปรียบเทียบ

“อาเพิ่งมาถึงวันแรก ยังไม่รู้เลยว่าห้องไหนเป็นห้องไหน อะไรอยู่ตรงไหน อาไปรู้หรือเปล่าครับ”

“ลู้ฉิ ไปเก่ง”

“จะซื้อดีไหมนะ” เพทายทำหน้าคิด “ถ้าอย่างนั้นอาไปพาอา
เดินดูบ้านได้ไหมครับ”

“ด้าย ๆ ไปทำด้าย” เด็กชายพยักหน้า

“ขอบคุณครับ อาต้องฟังอาไปแล้ว ทานข้าวเสร็จแล้วเราค่อย
ไปจะได้มีแรงเดิน”

“กินก่อน” เด็กชายอาไปตักข้าวเข้าปากคำโต

มะลิชอบสบตากับเขาด้วยสีหน้าโล่งใจ เพทายส่งยิ้มให้
อีกฝ่าย ไหน ๆ พ่อเด็กก็บอกเอง ว่าวันนี้ให้ทำความรู้จักกันไปก่อน
ก็ใช้วิธีนี้แล้วกัน

...

“อานนี่ห้องไป อานนี่ห้องพ่อ”

เพทายมองประตูห้องที่อยู่ติดกัน เขาเพิ่งรู้ว่าห้องพักของเขา
อยู่ติดกับห้องของอาไป และเด็กชายไม่ได้นอนกับผู้เป็นพ่อ

“อาขอเข้าไปดูในห้องของอาไปได้ไหมครับ”

“ด้าย” เด็กชายพยักหน้าอนุญาต มะลิเป็นคนเปิดประตูให้เขา
ห้องนอนของเด็กชายตกแต่งเรียบง่าย มีเฟอร์นิเจอร์ไม้ที่ขึ้น
มีคอกันขนาดใหญ่เอาไว้นั่งเล่นนอนเล่น ติดกันเป็นตู้ใส่ของเล่น
กับหนังสือนิทานที่มีของอยู่ล้นตู้

เพทายกวาดสายตาไปรอบ ๆ ต่อไปเขาต้องเข้ามาในห้องนี้
บ่อย ๆ ในฐานะครูพี่เลี้ยงของเด็กชายอาไป

“ปายดูตุณตุณมัย” เด็กชายอาไปเอียงหน้ามอมเขา ไปดูการ์ตูน
อย่างนั้นเหวอ

“เอาสิครับ” เพทายพยักหน้า เด็กชายยิ้มกว้าง

“ปายกาน”

“มาคะ พี่มะลิอุ้ม ลงบันไดเองไม่ได้นะคะ”

“ไปลงด้าย ลีน่าเบื้อ”

เพทหายขมวดคิ้วเข้าหากัน เมื่อได้ยินเด็กชายอาไปพูดกับพี่เลี้ยง เห็นทีว่าต้องสอนกันใหม่ตั้งแต่ต้น

“มะลิจะไปไหนเธอ” เพทหายถามเมื่อมะลิไม่ได้เลี้ยวไปยังห้องนั่งเล่นที่อยู่ชั้นล่าง

“ไปดูตุนตุนไงคะ”

“เดี๋ยวนะ ตุนตุนคืออะไร”

“ลูกวัวคะ เลี้ยงไว้ในคอก”

เพทหายเพิ่งถึงบางอ้อว่าตุนตุนคืออะไร แต่เมื่อพูดแล้วก็ต้องไป

...

“มาทำอะไรตรงนี้!”

เสียงดุตั้งขึ้นด้านหลัง เขาค่อย ๆ หมุนตัวกลับไปมองคุณเจ้าของสวนดอกไม้

“พ่อ” เด็กชายอาไปยิ้มดีใจ “ไปพาอาเพมาลู้จากตุนตุน”

สายตาของคนตัวสูงอ่อนลงเมื่อคุยกับลูกชาย “แดดมันร้อนเอาไว้เย็น ๆ ค่อยลงมาครับ”

“ลู้จากกานแล้ว”

รอยยิ้มที่มีให้ลูกชายจางหายไป เมื่อเงยหน้าขึ้นสบตากับเขา

“พาอาไปกลับเข้าบ้านได้แล้ว”

“คะ คุณสาริน”

มะลิรีบอุ้มอาไปขึ้น เพทหายมองเลยไปทางด้านหลังชายหนุ่มบ้านสีขาวหลังเล็กตั้งอยู่บนเนินเขา ห่างออกไปไม่ไกล บ้านของคุณมุกเป็นตึก แล้วบ้านหลังนี้ของใคร

“ขอโทษนะคะ มะลิไม่ทราบว่าคุณอยู่”

“ไปเถอะ”

เพทายหรือตาลง ยอมรับว่าสงสัยในบทสนทนาของทั้งสองคน
“คุณเพคะ” มะลิเรียกเขาด้วยน้ำเสียงร้อใจ เพทายจึงออก
เดินตาม เขารู้โดยสัญชาตญาณว่ามีสายตาดู ๆ มองตามหลังมา

...

“อะไรหรือมะลิ” เพทายจำเป็นต้องถาม เขาจะรู้ว่าเกิด
อะไรขึ้น อะไรที่ควรทำไม่ควรทำ

สายตาของมะลิหุบลงมองเด็กชายอาไป เพทายพยักหน้า
ให้รู้ว่าเขาเข้าใจแล้ว ว่ามะลิไม่อยากจะพูดต่อหน้าเด็กชาย

ชายหนุ่มจรจนกลับเข้ามาในบ้าน มะลิให้เด็กชายอาไปนั่งเล่น
ในห้องรับแขก กวักมือเรียกเขาเดินห่างออกมา

“เดี๋ยวคุณสารินก็คงเรียกคุณเพคะ เรื่องรายละเอียดต่าง ๆ”

“รวมทั้งเรื่องเมื่อกี้ด้วยหรือเปล่า”

“ค่ะ คือ...คุณเห็นบ้านสีขาวยตรงนั้นใช่ไหมคะ” สุดท้ายมะลิก็
อดบอกเขาไม่ได้

“อืม”

“เราเรียกกันว่าเรือนเล็กค่ะ คุณสารินอยู่ที่นั่นเวลามีแขกมา
หา”

เพทายขมวดคิ้ว เขายังไม่เข้าใจสัญญาณที่มะลิส่งมาให้

“คือ...” มะลิมีสีหน้าลำบากใจ “คือคุณสารินไม่อยากจะให้มา
เยี่ยมบ้านเรือนใหญ่ค่ะ กลัวอาไปเห็น คือ...”

“ขอโทษมากมะลิ ผมพอรู้แล้ว”

“ค่ะ” สีหน้าของเด็กสาวโล่งใจที่ไม่ต้องอธิบายให้เขาฟัง

“คุณเพคะ คุณสารินิให้ไปพบที่ห้องทำงานคะ”

“ขอบใจ”

เพราะเดินสำรวจบ้านมาแล้ว เขาจึงรู้ว่าห้องทำงานอยู่ตรงไหน เพทายเคาะประตูห้องเบา ๆ

“เข้ามา”

“ขอบคุณครับ”

“นั่งสิ เป็นยังไงบ้าง”

เพทายนั่งลงหน้าโต๊ะทำงานของร่างสูง เขายิ้มให้เจ้านายคนใหม่

“ดีครับ วันนี้ผมแค่ทำความรู้จักกับอาไป ยังไม่ได้เริ่มงาน”

“ดีแล้ว ค่อยเริ่มพุงนี้ ขาดเหลืออะไรก็บอกมะลิให้จัดการให้”

“ครับ” เพทายรู้จากเพื่อนรักมาว่าชายหนุ่มตรงหน้าอายุสามสิบปี มากกว่าเขาแปดปี

“ที่นี่อยู่กันแบบพี่น้อง แต่ก็ต้องเคารพกัน”

“ครับ”

“ส่วนเรื่องงานก็ตามที่ผมคุยกับคุณไปแล้ว มีอะไรรายงานผมโดยตรง”

“ครับ”

“มีข้อห้ามอยู่สองสามข้อที่ผมอยากให้คุณรู้ไว้ หนึ่ง อย่าพาอาไปไปที่บ้านสี่ขาที่อยู่ตรงเนินเขาเป็นอันขาด ไม่ว่าผมจะอยู่ที่นั่นหรือไม่”

“ครับ”

“ข้อสอง อย่าซอกแซกอยากรู้อยากเห็น ผมจ้างคุณมาเป็นครูพี่เลี้ยง ไม่ได้จ้างให้เข้ามาวุ่นวายกับชีวิตของผม”

ชายหนุ่มสะอึก รู้สึกโมโหขึ้นมานิด ๆ แต่พยายามบอกตัวเอง

ว่ากฎทุกกฎตั้งขึ้นมาอย่างมีเหตุผล ก่อนหน้านั้นอาจมีอะไรเกิดขึ้นก็ได้

“ข้อสุดท้าย ห้ามมีความสัมพันธ์กับคนในบ้าน หรือคนงาน เป็นอันขาด เว้นแต่จะรักใคร่กันจริงๆ”

“ครับ”

“ที่นี่ยกจากผมกับคนในบ้านแล้ว ยังมีภรรยาของพี่ชายผม ชื่อมุก เอาไว้วันหลังผมจะแนะนำให้รู้จัก”

“ผมเจอแล้วครับ”

ชายหนุ่มตรงหน้าชะงัก เขาเห็นความเหนื่อยใจอยู่ในดวงตาคู่นั้น

“อืม เขาเป็นว่าผมอยากให้คุณให้เกียรติเธอในฐานะภรรยา พี่ชายของผม แต่ไม่จำเป็นต้องทำตามทั้งหมดที่เธอสั่ง”

“ครับ” เพทายคิดถึงคำพูดของมะลิที่บอกเขาว่า คุณมุกชอบเข้ามาเยี่ยมยาม ทำเหมือนเป็นเจ้าของบ้านอีกคน คงเพราะแบบนั้น คนตรงหน้าจึงสั่งเขาแบบนี้

“ผมมีเรื่องอยากจะพูดแค่นี้ ยังไงก็ฝากดูแลเอาไปด้วย”

“ครับ”

“ไปพักเถอะ”

“ขอบคุณครับ” เพทายเดินออกจากห้องทำงาน

เป็นหนึ่งวันที่เขาใช้พลังงานไปมากพอสมควร การได้อาบน้ำทำให้ร่างกายสดชื่นขึ้น เพทายเลิกผ้าคลุมเตียงออก เขาผงะดอยหลังเมื่อมีบางอย่างขยับไปมาอยู่บนเตียงกว้าง

ได้เดือนกว่าสิบตัวตื่นไปมาทั่วผ้าปูสีขาว แม้เขาจะเป็นผู้ชาย แต่ภาพที่เห็นก็ชวนสยงอยู่ไม่น้อย ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเป็นฝีมือใคร

...

“มะลิ”

“คะ? คุณเพ”

“ฝากขอผ้าปูเตียงกับผ้าห่มผืนใหม่ให้สักชุดสิ”

“อ่า...” สีหน้าเหย ๆ ของมะลิทำให้เพทหายถอนใจยาว

“นี่ก็โดนกันทุกคนอีกแล้วใช่ไหม”

“คะ หนูว่าจะเตือนคุณเพแต่ก็ลืม”

“ไม่เป็นไร แล้วก็ขออะไรมาใส่ได้เดือนด้วยนะ”

“ใส่เดือนเหรอกะ ยังดีนะคะ”

“ยังดีนั่นเหรอก” ชายหนุ่มหัวเราะเบา ๆ

“คะ คนก่อนหน้าเจองูเข้าไปร้องลั่นบ้านเลยคะ”

“อาไปจับงูมาได้ยังไง”

“เปล่าคะ ให้คนงานในสวนจับมาให้ งูตัวเล็กไม่มีพิษ”

“อย่างนั้นเหรอก”

“คุณเพไปรอกที่ห้องเลยคะ เดี่ยวหนูเอาของไปให้”

“ขอบใจมาก”

...

ในที่สุด เขาก็เข้าใจสีหน้าตกใจของเพื่อนรักเมื่อรู้ว่าเขาเซ็นสัญญาไปแล้ว สัญญาที่เขาอ่านทวนอย่างดี ไม่ได้ซ่อนเงื่อนงำใด ๆ เอาไว้ คนในบ้านหลังนี้ต่างหากที่ทำให้เขาปวดหัว เมื่อวานนี้คำว่าหนึ่งปีฟังดูรวดเร็วสำหรับเขา แต่วันนี้เขารู้สึกไม่แน่ใจ ขอให้ไม่มีอะไรมากไปกว่านี้เถอะ

เพทหายหยิบสัญญาออกมาเปิดอ่าน หากต้องการยกเลิกสัญญา เขาต้องชดใช้เงินสิบเท่าของเงินเดือน เขาได้เงินเดือนเดือนละสองหมื่นห้าพันบาท สิบเดือนก็สองแสนห้าหมื่นบาท

พทหายเก็บสัญญาลงในลันชัก ล้มตัวลงนอนหงายบนเตียงที่เพิ่ง
เปลี่ยนผ้าปูที่นอนและปลอกหมอนใหม่ยกชุด ตามองขึ้นไปบน
เพดาน

ในตอนนี เพลงท่อนนี้อยู่ในหัวของเขา

♪ เมื่อรู้สึกตัวก็สายเสียแล้ว ♪

ตอนที่ 02

เด็กชายอาโปกับเพื่อนเล่น

“คุณเพคะ หนูพาคณมาสารภาพผิดค่ะ”

เพทายมองเด็กชายวัยประมาณเจ็ดขวบ รูปร่างสูงผอม ตัดผมสั้นที่มะลิจับป่าอยู่ เด็กชายมีสีหน้าจ้อย

“สารภาพอะไร” ชายหนุ่มอยู่ในห้องครัว เขาเข้ามาดูอาหารเข้าของอาโป เพราะเมื่อวานได้ยินว่าเด็กชายกินน้อย

“บอกคุณเพสิ” มะลิกระตุ้นเด็กชาย

“ผมเป็นคนเอาไข่เดือนไปวางไว้บนเตียงคุณเพเองครับ”

เพทายเห็นความซื่อในดวงตาคู่นั้น

“ทำไมถึงเอาไปวาง”

“ผม...ผมเป็นคนเอาไปวางเอง”

เพทายมองเด็กชายด้วยสายตาเอ็นดู ชอบที่เด็กชายไม่โยนความผิดให้ใคร เขาจึงไม่คิดจะซักเด็กชายให้ใจเสียไปมากกว่านี้

“ขอบใจนะที่มาบอก เราซื่ออะไร อาจจะได้เรียกถูก”

“ขุนครับ”

“ซุน” เพทายทวนคำ

“เป็นลูกคนงานในสวนคะ พี่พนาผู้จัดการไร่รับมาเลี้ยงแต่เด็ก เล่นเป็นเพื่อนคุณหนูอาไป”

“ผมขอโทษครับ” เด็กชายซุนยกมือขึ้นไหว้เขา

เพทายยิ้มให้เด็กชาย แม้อาไปไม่ได้ทำเอง แต่ก็ถือว่ามีส่วน อยู่มาก ไม่เช่นนั้นเด็กชื่อ ๆ อย่างซุนคงไม่ทำ

“ไม่เป็นไร อาไม่ได้โกรธ แต่วันหลังอย่าเอาสัตว์มาเล่นแบบนี้ มันก็รักชีวิตของมันเหมือนกัน”

“ผมระวังแล้วครับ”

“อา รู้ ตอนอาเจอมันยังตื่นอยู่เลย แต่ก็เท่ากับเราทรมานมัน อยู่ดี เข้าใจไหมครับ”

“เข้าใจแล้วครับ” เด็กชายซุนคอดก

“กินอะไรมาหรือยัง”

“ยังครับ”

“กำลังจะกินที่ครัวคนงานคะ มะลิลิพามาก่อน”

“ถ้าอย่างนั้นก็อยู่กินข้าวด้วยกัน ปกติให้กินพร้อมกันได้ ไข่ไหม” เพทายถามให้แน่ใจ เขาไม่รู้ว่าเจ้าของสวนแบ่งฐานะหรือไม่

“ได้คะ ปกติถ้าคุณสารินอยู่ก็ให้กินด้วยกัน แต่คุณครูไม่ค่อย ชอบให้ซุนขึ้นมาอยู่คะ”

“อืม มะลิไปปลูกอาไปเถอะ อาบ่น้ำให้เรียบร้อย จะได้ลงมา ทานข้าวเช้า” เพทายเปลี่ยนสรรพนามที่ใช้เรียกตัวเองกับมะลิเมื่อ สนิทสนมกันมากขึ้นแล้ว

“คะคุณเพ” มะลิเดินออกจากห้อง เพทายหันไปหาแม่ครัวที่ ยืนอยู่

“ป่าครับ ผมขออาหารให้ซุนอีกทีหนึ่ง”

“ได้ค่ะ”

“มาเถอะ” เพทายเรียกขุ่นให้เดินตามออกมา เขาตรงไปยังห้องทานข้าว บอกเด็กชายให้นั่งลง

“ขุ่นต้องไปโรงเรียนใหม่ อากลัวไม่ทัน”

“วันนี้โรงเรียนหยุดครับ”

“จริงสิ อากลัวไป” เพราะไม่ได้ทำงานประจำแล้ว เพทายจึงลืมนึกว่ามันเป็นวันหยุดนักขัตฤกษ์ เขานั่งลงตรงข้ามกับเด็กชาย

“เห็นมะลิบอกมาก่อนหน้าอาเคยมีคนเจองูด้วยหรือ” ชายหนุ่มถามด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม เพื่อไม่ให้เด็กชายกลัว

“ครับ” ขุ่นพยักหน้า หลบสายตาเขา

“บอกอาได้ไหม ว่าทำไมอาไปถึงไม่ค่อยชอบครู อาจะได้ทำตัวถูก ยังไม่อยากเจอหรือได้เดือนอีก”

“ไม่มีแล้วครับ ผมไม่ได้จับไว้”

“หึๆ” เพทายขอความซื่อของขุ่น “ตกลงจะบอกอาได้ไหม”

“คือ...” เด็กชายกลืนน้ำลายลงคอ “อาไปไม่ได้บอกผมครับ ขวนแกลิ่งครูอย่างเดียว แต่ผมคิดว่าเพราะคุณสารินงานยุ่งมาก บางทีอาไปก็เหงา ถ้าครูไม่อยู่ คุณสารินจะทำงานอยู่บ้าน เพราะต้องสอนหนังสืออาไปไปด้วย”

ในที่สุดเขาก็เข้าใจ ว่าเพราะอะไรเด็กชายอาไปถึงบอกว่าไม่อยากจะเรียนหนังสือ ที่จริงไม่ใช่ไม่อยากจะเรียน แต่อยากเรียนกับพ่อเท่านั้นเอง

“ขุ่นรู้ไหมว่าคุณสารินทำงานอยู่ที่ไหน”

“ที่ออฟฟิศครับ อยู่ด้านหน้าสวน เอาไว้รับรองลูกค้าที่มาติดต่อด้วย”

“ขอบใจมากที่เล่าให้อาฟัง” เพทายรู้สึกถูกชะตากับขุ่น เด็ก

ชายเป็นผู้ใหญ่เกินวัย ทั้งวิถีพูดจาและความคิดความอ่าน

ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนเมื่อเห็นสารินเดินเข้ามาในห้องทาน
ข้าว ร่างสูงนั่งลงข้างลูกชายคนละด้านกับเขา เพทายจึงย้ายไปนั่ง
ข้างขุนแทน

มะลิช่วยคนงานเสิร์ฟข้าวต้มกึ่ง เด็กชายอาไปทำท่าไม่ยอม
กิน หยิบช้อนชี้ยีไปมา แต่เมื่อมะลิวางจานใบเล็กใส่หมูหย็องลงตรง
หน้า เด็กชายก็มองตาโต

“ทานกับข้าวต้มครับ อร่อย” เพทายบอกเด็กชาย เขาขอให้
แม่ครัวใส่จานมาให้ด้วย

เด็กชายตัวเล็กใช้ช้อนตักหมูหย็อง พอทำหกก็รีบเงยหน้าขึ้น
มองเขา เพทายส่งยิ้มให้เขา ไม่ดูและไม่ได้บอกให้เก็บ เด็กชายจึง
เริ่มตักใหม่อีกครั้ง ใส่ลงไปในถ้วยข้าวต้ม และตักขึ้นกินพร้อมกัน

“อาหย่อย” หนูน้อยยิ้มกว้าง

“อร่อยก็ทานเยอะ ๆ ครับ”

“ขุน อาหย่อย” เด็กชายอาไปดันจานหมูหย็องไปตรงหน้า
เพื่อนเล่น ดวงตาสดใส

“อาไปกินเลย พี่ไม่กิน”

“กินได้ยกาน”

ขุนเหลือบมามองเขาด้วยสายตาเกรงใจ เพทายจึงหันไปเรียก
มะลิ

“ช่วยเอาหมูหย็องให้พี่อีกจาน”

“ได้ค่ะ”

“ขุนทานเลย เตี้ยวค๋อยเอาจานใหม่ให้อาไป” เพทายบอก
เด็กชาย

“ทานเลย อ่าห่วยออย” อาไปส่ำทับคำพูดของเขา ยิ้มหวานให้เด็กชายตัวสูงแก๊งก้าง

“ขอบคุณครับ” ขุนตักหมูหย็องทาน เด็กชายคลียิ้มออกเมื่อได้ลองชิม ทำให้รอยยิ้มของเด็กชายอาไปกว้างขึ้น

เพทายมองเด็กชายทั้งสองด้วยสายตาเอ็นดู เขาคิดว่าบางทีการสอนเด็กชายอาไปอาจไม่ใช่เรื่องน่าปวดหัวนัก เพียงแต่เขาต้องทำความเข้าใจเด็กชายให้มากกว่านี้

สายตาของเพทายสะดุดที่ดวงตาคมเข้ม เขาชะงักเมื่อเห็น่อีกฝ่ายกำลังมองเขาอยู่ ดวงตาสองคู่จึงสบกันนิ่ง ก่อนที่เพทายจะละสายตามามองเด็กชายอาไป

“เด็ก ๆ อยากรู้เล่นอะไรกันครับ” เพทายเห็นสายตาที่มองมาแต่เขาทำเป็นไม่เห็นเสีย

“วันนี้ขุณไม่ต้องไปโรงเรียนเพราะเป็นวันหยุด อ่าเลยคิดว่าเรามาเล่นเกมกันดีไหม”

“ม่ายต้องเสียเงินเหลือ” เด็กชายอาไปแอบมองพ่อ ก่อนหันมามองเขาตาแป้ว เดว่าเด็กชายคงโดนพ่อกำราบมา

“ไม่ต้องครับ วันนี้นักเรียนทุกคนได้หยุดพัก เอาไว้พรุ่งนี้เราค่อยเรียนกัน หรือว่า...” ชายหนุ่มยิ้มพราว สบตาบกับเด็กชาย “อาไปไม่อยากรู้เล่นครับ”

“เล่น ไปหยักเล่น”

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องทานข้าวเยอะ ๆ จะได้มีแรง เตี่ยวอดเล่นทั้งวันนะ” เพทายหลอกล่อเด็กชาย

“กิน ไปกินเยอะเลย ขุนกินเยอะ ๆ เล่นกาน” เด็กชายตัวน้อยมีแก๊ใจหันไปบอกเพื่อนเล่น

“ครับ” ขุนค่อย ๆ ตักข้าวต้มทาน พยายามระวังไม่ให้หก เป็น

เด็กที่ดูเจียมเนื้อเจียมตัว ยิ่งเห็น...เพทหายก็ยิ่งชอบเด็กชายมากขึ้น
“คุณสารินก็อยู่เล่นด้วยกันสิครับ”

ดวงตาวาวหรือล่ง สายตาที่มองเขาทำเอาเพทหายหนาว ๆ
ร้อน ๆ แต่เขาไม่แสดงออกให้อีกฝ่ายเห็น

“มะลิบอกว่าคุณสารินจะอยู่ดูการเรียนการสอน ถ้า
อย่างนั้นก็อยู่เล่นด้วยกันก่อนสิครับ”

ดวงตาของเด็กชายเอาไปมองพ่อด้วยความหวัง ริมฝีปากอ้อม
เผยรอยยิ้ม ๆ สารินหันไปมองลูกชาย ดวงตาดูอ่อนโยนทันที

“เอาสิ เดี่ยวพ่ออยู่ด้วย”

“เย่ ๆ! ชุนกินแล้ว ๆ ไปหยักปายเล่นแล้ว”

“กินเร็วไม่ตีครับ จะทำให้ปวดท้องแล้วจะไม่สบาย พ่อไม่
สบายก็จะอดเล่น” เพทหายอธิบายให้เด็กชายฟัง เขาเลือกที่จะไม่สั่ง
ห้ามเพียงอย่างเดียว จากการสังเกตเด็กชายเอาไปเป็นเด็กฉลาด
ถ้าบังคับเด็กชายจะต่อต้าน ชายหนุ่มจึงใช้วิธีให้เหตุผลแทน

เด็กชายเอาไปชะงักมือ เงยหน้าขึ้นสบตาพี่ชายตัวสูง ชุน
พยักหน้า

“จริง”

“ไปค่อย ๆ กิน” เด็กชายเอาไปหันไปบอกพ่อ เพทหายเพิ่งได้
เห็นรอยยิ้มของสารินก็วันนี้

“เก่งมากครับ”

“ไปเก่ง” หนูน้อยยิ้มแฉ่งพอง ตีใจที่พ่อชม หันไปตั้งใจตัก
ข้าวต้มกิน

เพทหายลอบถอนหายใจเบา ๆ อย่างน้อยวันแรกก็น่าจะผ่านไป
ไปด้วยดี

เพทายเดินเล่นรอบบริเวณบ้าน

เขาใช้เวลาช่วงที่อาไปนอนกลางวันทำความคุ้นเคยกับบ้านที่ต้องอยู่ไปอีกหนึ่งปีเต็ม

เฉพาะส่วนที่พักอาศัยกินพื้นที่กว่าสามไร่ มีบ้านอยู่สามหลัง เรือนใหญ่สูงสองชั้น เป็นบ้านไม้ผสมปูน ทำให้ตัวบ้านดูทันสมัย แต่ยังคงกลิ่นอายของชนบทได้ดี ดึกสามชั้นเป็นของคุณมุก ภรรยาของคุณภูษิตลูกพี่ลูกน้องของคุณสาริน บ้านสีขาวที่ตั้งอยู่บนเนินคือเรือนเล็ก เป็นเรือนรับรองแขกของเจ้าของบ้าน มีคอกเลี้ยงสัตว์ บึงกว้าง และแปลงเกษตร รวมทั้งสวนดอกไม้ที่เป็นเหมือนแปลงเพาะต้นแบบด้วย ไกลออกไปเป็นสวนดอกไม้กว้างสุดลูกหูลูกตา เห็นเรือนพักคนงานอยู่ลิบ ๆ

ชายหนุ่มมองไปยังบ้านสีขาวบนเนิน เขาสะดุดตากับร่องระหงที่ยื่นอยู่บนระเบียงบ้าน แม้จะมองจากระยะไกล แต่ก็มั่นใจว่าเป็นผู้หญิงที่สวยงาม หรือว่าผู้หญิงคนนี้จะเป็นอย่างที่เจ้านายคนใหม่ของเขา

“มะลิ พี่ถามอะไรหน่อยสิ”

“ได้ค่ะ”

“คุณเรือนเล็กใช่แฟนใหม่คุณสารินไหม”

“ไม่น่าจะใช่ค่ะ” เด็กสาวส่ายหน้า “ถ้าเป็นแฟนคุณสารินคงพามาแนะนำแล้ว คนที่มาพักเรือนเล็กมีทั้งแขกผู้หญิงแล้วก็เป็นฝูงค่ะ คุณสารินไปเรียนที่กรุงเทพฯ อยู่นาน เพื่อนเลยเยอะมาเที่ยวหากันเป็นประจำ”

“ทำไมถึงไม่ให้เพื่อนพักบนนี้”

“มันมีที่ไปที่ไปค่ะ เมื่อประมาณปีก่อนมีเพื่อนคุณสารินมา

พักที่บ้าน มากันกลุ่มใหญ่เลยคะ แล้วก็มิผู้หญิงมาด้วย พวกหนูก็แอบเดาๆ กันว่าน่าจะเป็นแฟนใหม่คุณสาริน ตอนแรกก็ไม่มีอะไรก่อนกลับไม่กี่วัน ผู้หญิงหอมแก้มคุณสารินต่อหน้าอาไปเลยคะ หนูก็เห็น แสบซ็อก แดมเข้ามาออกดะตัวแนบกันเลย คุณหนูอาไปซีมิไม่พูดไม่จาไปหลายวันเลยคะ ตอนหลังมารู้ว่าผู้หญิงคนนั้นแอบพูดกับคุณหนูอาไปด้วยว่าจะมาเป็นแม่ใหม่ พอเห็นแบบนี้เข้าก็คงกังวลตามประสาเด็ก”

“อืม”

“คุณสารินเลยตัดปัญหาคะ สร้างเรือนเล็กขึ้นมาเอาไว้รับรองแขก จะได้ไม่มาวุ่นวายบนเรือนใหญ่”

“แล้วผู้หญิงคนที่ว่า ไซ้คนที่อยู่เรือนเล็กตอนนี้ใหม่”

“ไม่ใช่คะ หนูก็ไม่ว่ายังไง แต่ตั้งแต่คราวนั้นก็ไม่ได้เห็นมาอีกเลย ส่วนคนที่เรือนเล็กหนูไม่รู้จักคะ หนูทำงานอยู่แต่บนเรือนใหญ่ พี่เภาเป็นคนดูแลเรือนเล็ก”

“ขอบใจมากที่เล่าให้ฟัง พี่เภาเพราะจะได้วางตัวถูก”

“มีอีกเรื่องหนึ่งคะ”

“หือ?”

“ผู้หญิงคนนั้นเคยทะเลาะกับคุณครูด้วยคะ หาวว่าคุณครูให้ทำคุณสาริน ทำเอาโกรธจนลาออกไปเลย”

“อาไปเปลี่ยนครูบ่อยหรือ”

“บ่อยคะ แต่ก็น่าเห็นใจนะคะ เรื่องมันมาจากครูคนแรกๆ สอนอยู่ดีๆ ก็เกิดอยากเป็นแม่แทนพี่เลี้ยงขึ้นมา อย่างว่า...คุณสารินทั้งหล่อ ทั้งรวย”

“เพราะแบบนี้หรือเปล่า อาไปถึงไม่ค่อยชอบครูเท่าไร”

“ใช่คะ คนที่ไม่เป็นก็มีนะคะ แต่หนูว่าคุณหนูอาไปคงฝังใจ

พอครูมาก็ต่อต้านไว้ก่อน ครูบางคนก็ทนความแสบของคุณหนู
ไม่ไหว เลยลาออกไป”

เพทายเดาว่าเพราะเหตุนี้ สารินถึงเปลี่ยนมาจ้างเขาที่เป็น
ผู้ชายแทนเพื่อตัดปัญหา เขาคิดว่าเขารู้เหตุผลของเด็กชายอาไปแล้ว
เพราะเรื่องที่มีมะลิเล่าและเพราะอยากอยู่ใกล้พ่อด้วย ถึงทำให้
เด็กชายทำตัวแสบกับครูพี่เลี้ยงได้ถึงขนาดนี้

“แปลว่าพี่อาจจะโดนแกล้งอีกใช่ไหม” ชายหนุ่มพูดด้วยเสียง
กั๊กหัวเราะ เขาขำมากกว่ากังวล

“แต่หนูดูแล้วคุณพ่่านได้สบายๆ ค่ะ หนูเอาใจช่วยเต็มที่
เลย”

“ขอบใจ”

เมื่อลาออกไม่ได้ ขอยกเลิกสัญญา也不行 ก็มีแต่ต้องลอง
สู้กันดูสักตั้ง เขาไม่ใช่คนยอมแพ้อะไรง่าย ๆ จะปราบทั้งแสบเล็ก
แสบใหญ่ให้ดู